

stærkt paa Berettigelsen af Betegnelsen en „ærlig“ Finanslov, nemlig de Anmærkninger, der findes i Slutningen af Finanslovsforslaget og nævner en meget lang Række af Lovforslag, som er forelagt Rigsdagen af den høje Regering, og hvoraf mange, som alle ved, medfører betydelige Udgifter for Statskassen.

Naar man altsaa vil kalde det en „ærlig“ Finanslov, maa man ikke glemme, at Resultatet for det første er fremkommet paa et Grundlag, som strider mod Forudsætningen for bestaaende Love, og at der endvidere er stillet betydelige Udgifter i Udsigt, hvis Ministeriet naar sin Hensigt at faa de paagældende Lovforslag vedtaget. Men jeg havde nær sagt: Det maa Ministeriet og de kommende Forhandlinger om. Jeg vil forudsætte, at hvis den høje Regering skal fortsætte Ledelsen af Lovgivningsarbejdet og Administrationen af Finansloven og faar Held til at gennemføre nogle af de Udgiftslove, den har forelagt, vil den samtidig forelægge Indtægtslove, saa at det — for at bruge den højtærede Finansministers Udtryksmaade — ikke blot bliver en „ærlig“ Finanslov ved Forelæggelsen, men ogsaa ved Vedtagelsen, og vi faar en „ærlig“ Finansadministration i det paagældende Finansaar.

I øvrigt vil jeg sige, at saaledes som Forhandlingen her i Tinget nu har formet sig, tror jeg, jeg er berettiget til at udtale, at Landstinget paa ingen Maade har overskredet sin Kompetence. Det er anerkendt fra alle Sider, at Landstinget har forfatningsmæssig Ret til at medvirke ved Vedtagelsen af Love og Forandringen af bestaaende Love, men saa maa det ogsaa anerkendes, at Landstinget har forfatningsmæssig Ret til at skønne over Forudsætningerne for disse Love, og jeg haaber og antager, at denne Ret fra nu af ikke bliver bestridt. Vi kan godt ophøre at diskutere, hvorvidt det, der her er foreslaaet af Folketinget i Retning af Nedsættelse af Bevillingen paa Finansloven, er et Overgreb fra Folketingets eller Regeringens Side. Det er ikke længere aktuelt, idet jeg forudsætter, at det er anerkendt, at Landstinget har forfatningsmæssig Ret til at medvirke ved Lovgivningen, saa længe vi har et Landsting; det skulde være mærkeligt, om en Underkendelse af denne Ret skulde komme fra den nuværende Regering, som har prist den danske Forfatning saa højt, som den har gjort.

Der tales, ikke alene her paa Rigsdagen, men ogsaa ude omkring om, at

Partiet Venstre er gaaet over til at indtage en anden Stilling til Militærvæsenet, og der fremkommer den Beskyldning, endog fra særlig autoritativ Side, at Venstre nu skulde anerkende Militarismen. Men de, der benytter dette Udtryk og fremsætter denne Paastand, ved jo inderlig godt, hvad Militarisme betyder, og de ved lige saa godt, at det Militærvæsen, vi har her i Landet, bygget op paa fuldkommen lovmæssig Maade, ikke har noget som helst med Militarisme at gøre. Jeg vil henstille til dem, der udslynger denne Paastand — jeg henvender mig direkte til det ærede Socialdemokrati —, om de vil anvende den samme Udtryksmaade overfor deres politiske Meningsfæller baade i Sverige og Finland. Vil de kalde de svenske Socialdemokrater, som de i øvrigt kalder Brødre, internationalt set, for Militarister? Jeg vil henstille til dem at tage under Overvejelse, at hvis de fortsætter Beskyldningen mod os paa denne Maade, vil de derved udslynge Beskyldningen Militarister ogsaa mod deres svenske Kolleger. Jeg vender de samme Bemærkninger til det ærede 13de tingvalgte Medlem (Martin Olsen), der beklagede sig over Venstre. Ja, „beklage“ er maaske ikke det rigtige Udtryk, men han udtrykte paa en Maade sin Medlidenhed med Venstre paa Grund af den Stilling, det vilde tage. Jeg tilgiver det ærede Medlem hans Opfattelse, men jeg vil bede det ærede Medlem om, for saa vidt denne Opfattelse bunder dybere hos ham, da at stille sig paa samme Maade og anvende denne Beklagelse ogsaa overfor sine svenske Kolleger.

Yderligere vil jeg, naar det er sagt, at Landstingets Venstre og Konservative her bringer Uro ind i Lovgivningsarbejdet, bringer Uro ind i det gode Forhold, som skulde bestaa mellem de to Ting med Hensyn til Lovgivningsvirksomheden, svare: Hus forbi. Det er ikke Partiet Venstre, det er ikke Flertallet i dette høje Ting, heller ikke Mindretallet i det høje Folketing, der har bragt de Forhold frem, som har givet Anledning til denne Strid. Den høje Regering er vidende om — ellers maa den være mindre med i Tiden, end en Regering bør være —, at i det Øjeblik der stilles Ændringsforslag af den Karakter, der her er Tale om, Ændringsforslag, som rører ved Forudsætninger for Love, der er vedtaget for 2 Aar siden med et Flertal af afgivne Stemmer baade i Folketing og Landsting, vil det fremkalde Modstand. Dette maatte den højtærede Regering være vidende om, før den stillede sine Ændringsforslag. Hvis